

©Documentul a fost pus la dispoziție cu sprijinul Consiliului Superior al Magistraturii din România (www.csm1909.ro) și al Institutului European din România (www.ier.ro). Permișiunea de a republica această traducere a fost acordată exclusiv în scopul includerii sale în baza de date HUDOC.

©The document was made available with the support of the Superior Council of Magistracy of Romania (www.csm1909.ro) and the European Institute of Romania (www.ier.ro). Permission to re-publish this translation has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

Traducere din limba franceză

Consiliul Europei

Curtea Europeană a Drepturilor Omului

Secția a treia

Cauza POP împotriva ROMÂNIEI

(cererea nr. 7234/03)

Hotărâre

Strasbourg

21 decembrie 2006

Această hotărâre va deveni definitivă în condițiile definite la articolul 44 § 2 al Convenției. Poate suferi modificări de formă.

În cauza Pop contra României,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (secția a treia), reunită în camera formată din:

Domnii B.M. ZUPANCIC, președinte,

C. BIRSAN,

V. ZAGREBELSKY,

Doamna A. GYULUMYAN,

Domnii E. MYJER,

DAVID THOR BJORGVINSSON

Doamna I. BERRO-LEFEVRE, judecători

și Domnul V. BERGER, grefierul secției,

După ce a deliberat în camera de consiliu din 30 noiembrie 2006,

Pronunță următoarea hotărâre, adoptată la această dată:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află o cerere (nr. 7234/03) îndreptată împotriva României prin care un cetățean al acestui stat, Domnul Valer Pop (“reclamantul”), a sesizat Curtea la data de 30 ianuarie 2003 în temeiul articolului 34 al Convenției de Apărare a Drepturilor Omului și Libertăților Fundamentale (“Convenția”).

2. Guvernul român (“Guvernul”) este reprezentat de împuternicitul său, Doamna B. Ramașcanu, de la Ministerul Afacerilor Externe.

3. La data de 21 octombrie 2005, Curtea (secția a treia) a decis să comunice cererea Guvernului. Prevalându-se de articolul 29 § 3 al Convenției, ea a decis că vor fi examinate în același timp admisibilitatea și temeinicia cauzei.

DE FAPT

I. CIRCUMSTANȚELE SPEȚEI

4. Reclamantul s-a născut în 1933 și locuiește în Baia Mare.

A. Procedurile administrativă și judiciară de reconstituire a titlului de proprietate în temeiul legii nr. 18/1991 asupra fondului funciar

5. În 1991 reclamantul și tatăl său au cerut în temeiul legii nr. 18/1991 asupra fondului funciar (“legea nr. 18/1991”) restituirea de către autoritățile locale competente a mai multor terenuri care aparținuseră părinților lor, din care în special un teren situat în interiorul perimetrului satului Miresu Mare și figurând în registrul funciar nr. 1237/79 al acestui sat, în suprafață de 6.981 m². Ulterior ei au precizat că erau de acord să fie scăzute din terenul cerut, în conformitate cu legea nr. 18/1991, parcelele asupra cărora F.R. și respectiv D.V. și-au construit casele, adică 1.000 m² pentru fiecare din aceștia din urmă.

6. La 27 iunie 1991 reclamantul și tatăl său au contestat la comisia județeană Maramureș aplicarea legii nr. 18/1991 (“comisia județeană”) refuzul comisiei locale din Miresu Mare (“comisia locală”) de a da curs cererii lor mai sus menționate.

7. Printr-o decizie din 29 aprilie 1992 comisia județeană a admis contestația mai sus menționată și a decis să le restituie terenul revendicat, mai puțin 1.000 m² pentru fiecare din cele două case menționate anterior.

8. În conformitate cu decizia menționată anterior, printr-un proces-verbal din 16 aprilie 1993 comisia locală a eliberat reclamantului și tatălui său un certificat de punere în posesia unui teren de 3.992 m², care conform expertizelor judiciare ulterioare s-a dovedit că în realitate nu avea decât în jur de 3.400 m² și care se învecina cu casa lui F.R. și se suprapunea în mare parte cu terenul aferent acestei case. F.R. folosea terenul în litigiu din 1991.

9. Pe 19 mai 1993 comisia locală a eliberat lui F.R., consilieră la primăria din Miresu Mare și apoi primar al acestui sat, un certificat atestând dreptul său de proprietate asupra unui teren de 3.000 m² aferent casei sale, care în mare parte era același teren care fusese restituit în proprietatea reclamantului.

10. La o dată neprecizată, F.R. a sesizat judecătoria din Baia Mare cu o acțiune bazată pe legea nr. 18/1991 privind anularea deciziei din 29 aprilie 1992 a comisiei județene și recunoașterea dreptului său de proprietate asupra unei suprafețe de teren de 4.981 m², care includea parcela în litigiu revendicată în același timp de reclamant și de F.R. Expertiza realizată în cazul în speță a constatat că terenul de 6.981 m² ce figurează în registrul funciar nr. 1237/79 avea în realitate o suprafață de 6.379 m² și că terenul de 3.992 m² la care reclamantul avea dreptul în temeiul deciziei din 29 aprilie 1992, și care constituia obiectul litigiului, avea într-adevăr circa 3.400 m² și se afla în posesia lui F.R.

11. Printr-o sentință din 3 mai 1996 judecătoria Baia Mare a respins acțiunea înaintată de F.R. Sprijinindu-se, între altele, pe expertiza menționată anterior, tribunalul a constatat că reclamantul figura din 1948 în calitate de proprietar al terenului în litigiu identificat de registrul funciar cu nr. 1237/79, că F.R. nu avea dreptul la o parcelă de teren de peste 1.000 m² aferentă casei sale și că decizia din 29 aprilie 1992 a comisiei județene era legală și întemeiată.

12. Pe 23 octombrie 1996, în cursul procedurii, comisia județeană a eliberat lui F.R. un titlu de proprietate asupra unei parcele de 4.178 m² făcând parte din terenul ce figura în registrul funciar la nr. 1237/79, din care 3.528 m² de teren arabil, adică în mare parte terenul în litigiu și 650 m² de construcții și grădină.

13. Printr-o hotărâre definitivă din 22 ianuarie 1997 tribunalul județean Maramureș a respins recursul formulat de F.R. împotriva sentinței din 3 mai 1996. În motivele hotărârii sale, după ce a reprodus dispozițiile articolului 23 al legii nr. 18/1991, tribunalul a considerat că decizia din 29 aprilie 1992 a comisiei județene, aceasta din urmă fiind parte în procedură, respectase în același timp dreptul reclamantului în calitate

de fost proprietar, care făcuse dovada dreptului său de proprietate asupra terenului ce face obiectul acestei decizii și cel al lui F.R. asupra terenului aferent casei sale. El a constatat cu acest titlu că lui F.R. i s-a acordat la data de 19 mai 1993 un teren de 3.000 m² vecin cu casa sa, teren asupra căruia putea invoca un drept de proprietate, și a adăugat că titlul administrativ de proprietate eliberat în cursul procedurii, pe 23 octombrie 1996, lui F.R. pentru o suprafață mai mare nu putea modifica rezultatul cauzei.

B. Acțiune în anulare parțială a titlului de proprietate al lui F.R. asupra terenului în litigiu

14. Printr-o hotărâre din 5 octombrie 1999, Curtea de apel din Cluj a casat respingând sentința din 4 martie 1998 a judecătoriei Baia Mare care admisesese acțiunea reclamantului în anulare parțială a titlului de proprietate al lui F.R. din 23 octombrie 1996 pentru cei 3.528 m² de pământ arabil. Curtea de apel a constatat că în temeiul articolului 23 al legii nr. 18/1991, lui F.R. i s-a atribuit pe 19 mai 1993 un drept de proprietate asupra unei parcele de 3.000 m² și că o expertiză tehnică era necesară în speță pentru a stabili în ce măsură acțiunea reclamantului era admisibilă.

15. După respingerea cauzei, judecătoria Baia Mare a ordonat o expertiză tehnică, ale cărei concluzii precizau că spre deosebire de ceea ce era marcat în titlul său de proprietate, F.R. se afla într-adevăr în posesia unui teren de 3.972 m², din care 612 m² ocupați de casă cu dependințele sale și 3.360 m² reprezentând terenul revendicat de reclamant în baza deciziei din 29 aprilie 1992 a comisiei județene. Printr-o sentință din 29 noiembrie 2000 judecătoria a admis parțial acțiunea reclamantului și, pe baza sentinței definitive din 22 ianuarie 1997 care confirmase decizia din 29 aprilie 1992, a anulat titlul de proprietate al lui F.R. pentru suprafața care depășea 1.000 m² aferenți casei sale.

16. Printr-o hotărâre din 11 aprilie 2001 tribunalul județean Maramureș a admis apelul înaintat de F.R. și a decis să anuleze titlul său de proprietate numai pentru 1.178 m², pe motiv că, prin hotărârea din 5 octombrie 1999, Curtea de apel din Cluj a stabilit că F.R. avea dreptul la 3.000 m² de teren aferent casei sale, această concluzie fiind obligatorie pentru instanțele de respingere.

17. Printr-o hotărâre definitivă din 14 septembrie 2001 Curtea de apel din Cluj a respins recursul formulat de reclamant, confirmând temeinicia hotărârii din 11 aprilie 2001.

18. Din dosar reiese că reclamantul nu a cerut autorităților să fie pus în posesia parcelei de teren al cărei proprietar F.R. nu mai era în urma hotărârii din 14 septembrie 2001 citată anterior, considerând că avea dreptul la tot terenul în litigiu de circa 0,34 hectare. De altfel, din dosar reiese că autoritățile nu au făcut alte demersuri pentru executarea sentinței din 3 mai 1996 a judecătoriei Baia Mare, confirmată prin decizia din 22 ianuarie 1997 a tribunalului județean Maramureș.

II. DREPTUL ȘI PRACTICA INTERNE PERTINENTE

19. Reglementarea internă pertinentă în materie, și anume extrasele din legile nr. 18/1991 asupra fondului funciar și 169/1997 din 4 noiembrie 1997 de modificare a primei, este descrisă în cauza *Sabin Popescu împotriva României* (nr. 48102/99, §§ 42-45, 2 martie 2004). Sunt pertinente de asemenea articolele 22 și 23 ale legii nr. 18/1991 care prevedeau că parcelele atribuite de comisiile administrative competente membrilor cooperativelor agricole de producție pentru construirea caselor lor în conformitate cu decretul nr. 42/1990 rămân în proprietatea acestora din urmă, foștii proprietari având dreptul de a fi compensați prin atribuirea unei parcele de teren echivalentă.

20. În cazul în care părțile într-un litigiu soluționat printr-o sentință definitivă consideră că dispozitivul acestei sentințe are nevoie de clarificări în privința sensului și însemnătății sale pentru a fi executat, ele pot sesiza instanța care a pronunțat sentința respectivă cu o contestație la titlu (*contestație la titlu*) (hotărârea din 18 septembrie 1996 a Curții de apel București; hotărârea nr. 2944/1998 a curții de apel din Craiova). Conform doctrinei, dispozitivul trebuie să fie interpretat în lumina considerațiilor esențiale, și anume considerațiile care fac dispozitivul. O parte a doctrinei consideră de asemenea că în caz de contradicție între dispozitiv și considerațiile unei hotărâri, primul are prioritate (D. Alecsandresco, *Tratat teoretic și practic al dreptului civil român*, Tomul VII, pag. 514, citat în I. Deleanu, *Tratat de procedură civilă*, 2004).

DE DREPT

I. ASUPRA ÎNCĂLCĂRII INVOCATE A ARTICOLULUI 1 AL PROTOCOLULUI NR.1

21. Reclamantul se plânde că neexecutarea deciziei din 29 aprilie 1992 a comisiei județene, confirmată prin hotărârea din 22 ianuarie 1997 a tribunalului județean Maramureș, a adus atingere dreptului la respectarea bunurilor sale, așa cum prevede articolul 1 al Protocolului nr. 1, care dispune astfel:

“Orice persoană fizică sau juridică are dreptul la respectarea bunurilor sale. Nimeni nu poate fi privat de proprietatea sa decât din cauza unei utilități publice și în condițiile prevăzute de lege și principiile generale ale dreptului internațional.

Dispozițiile precedente nu aduc atingere dreptului pe care îl dețin statele de a pune în vigoare legile pe care le consideră necesare pentru a reglementa folosirea bunurilor în

conformitate cu interesul general sau pentru a asigura plata impozitelor sau altor contribuții sau amenzilor.”

A. Asupra admisibilității

22. Amintind că există un raport strict de legătură între cerințele articolului 35 § 1 al Convenției referitoare la epuizarea căilor de atac interne și la respectarea termenului de șase luni, Guvernul invocă tardivitatea cererii înaintate în fața Curții la 30 ianuarie 2003, mai mult de șase luni de la hotărârea definitivă din 14 septembrie 2001 a Curții de apel din Cluj care ar fi adus atingere dreptului reclamantului. El adaugă că pronunțarea acestei hotărâri este o acțiune temporară, care nu crează o situație continuă.

23. Reclamantul nu a depus contestații în această privință.

24. Curtea consideră că în cazul în speță excepția de tardivitate ridicată de Guvern este strict legată de fondul plângerii inspirată de reclamant din articolul 1 al Protocolului nr. 1, astfel încât trebuie adăugată fondului.

25. De altfel, Curtea constată că cererea nu este clar nefondată în sensul articolului 35 § 3 al Convenției și că aceasta nu se lovește de niciun alt motiv de inadmisibilitate. Trebuie deci să fie declarată admisibilă.

B. Asupra fondului

26. Bazându-se pe cauza *Manoilescu și Dobrescu împotriva României* (nr. 60861/00 (decizie), CEDO 2005-...), Guvernul consideră că reclamantul nu poate beneficia de un “bun” decât în condițiile în care decizia administrativă din 29 aprilie 1992 a comisiei județene a fost confirmată prin hotărârea din 22 ianuarie 1997 a tribunalului județean Maramureș. Cu acest titlu, el consideră că recunoscând dreptul de proprietate al lui F.R. asupra parcelei de 3.000 m², hotărârea din 22 ianuarie 1997 nu a confirmat

decizia administrativă mai sus menționată decât în măsura în care aceasta nu încălca dreptul de proprietate al lui F.R. asupra respectivei parcele. Deoarece în urma hotărârii din 14 septembrie 2001 pronunțată de curtea de apel Cluj asupra acțiunii în anulare ulterior reclamantului îi este permis să beneficieze de dreptul de proprietate asupra terenului la care avea dreptul, adică terenul aflat în litigiu cu excepția parcelei de 3.000 m² atribuită lui F.R., Guvernul consideră că nu există amestec în dreptul reclamantului la respectarea bunurilor sale.

27. În cazul în care Curtea ar considera că exista un amestec în dreptul invocat de reclamant, Guvernul susține că acesta ar fi prevăzut de lege, și anume legea nr. 18/1991 și decretul-lege nr. 42/1990, că viza un scop legitim, și anume respectarea dreptului de proprietate al lui F.R., recunoscut de decizia administrativă din 19 mai 1993 și că era proporțional cu scopul urmărit. Referindu-se la cauza *Jahn și alții împotriva Germaniei* ([GC], nr. 46720/99, 72203/01 și 72552/01, § 93, CEDO 2005-...) și la marea marjă de apreciere de care beneficiază statul în materie, Guvernul estimează că instanțele interne au ajuns la decizii care nu au întrerupt echilibrul just de păstrat între interesele puse față în față.

28. Reclamantul contestă argumentele Guvernului. El consideră că autoritățile române ar trebui să respecte hotărârea definitivă din 22 ianuarie 1997 a Tribunalului județean Maramureș și că, dacă acestea ar considera că F.R. avea dreptul la o parcelă de 3.000 m², punerea în posesie a acesteia din urmă n-ar trebui să se facă asupra terenului său ci asupra unui teren aparținând statului.

29. Pentru a stabili dacă reclamantul beneficiază de un “bun” în sensul articolului 1 al Protocolului nr. 1, Curtea trebuie să examineze însemnătatea deciziei din 29 aprilie

1992 a comisiei județene, care face obiectul unei controverse între părți, ținând cont de termenii hotărârii din 22 ianuarie 1997 a tribunalului județean Maramureș care a confirmat-o în ultimă instanță. Conform articolului citat anterior așa cum este interpretat de jurisprudența Curții, noțiunea de “bun” poate acoperi atât “bunurile actuale” cât și valorile patrimoniale, inclusiv creanțele, în baza cărora reclamantul poate pretinde că are cel puțin o “speranță legitimă” de a obține beneficierea efectivă de un drept de proprietate (*Kopecky împotriva Slovaciei* [GC], nr. 44912/98, § 35, 28 septembrie 2004).

30. Curtea constată că referindu-se la considerațiile hotărârii din 22 ianuarie 1997, Guvernul invocă faptul că în ciuda confirmării deciziei din 29 aprilie 1992, aceasta a fost implicit modificată de tribunalul județean Maramureș, astfel încât dreptul reclamantului nu exista decât în măsura în care nu încălca dreptul de proprietate al lui F.R. asupra unei parcele de 3.000 m² din terenul în litigiu, adică numai pentru restul din acest teren.

31. Curtea constată că dispozitivul hotărârii citată anterior se limitează să respingă recursul lui F.R., ceea ce vine să confirme decizia administrativă din 29 aprilie 1992 a comisiei județene. Ea relevă în acest sens că, dacă nu ar fi fost așa, tribunalele ar fi putut admite în parte acțiunea lui F.R. Ori, chiar din considerațiile hotărârii respective reiese că tribunalul județean Maramureș, care a făcut trimitere în mod expres la dispozițiile articolului 23 al legii nr. 18/1991, a estimat că decizia din 29 aprilie 1992 și deci dreptul reclamantului de a i se restitui terenul ce făcea obiectul acestei decizii, se putea pune de acord cu dreptul pe care tribunalul îl recunoștea lui F.R. de a i se restitui o parcelă de 3.000 m². De altfel, presupunând chiar că dispozitivul hotărârii din 22 ianuarie 1997 trebuie să fie clarificat în lumina acestor considerații, Curtea estimează că în temeiul acestei hotărâri reclamantul putea pe bună dreptate spera să i se restituie terenul

identificat prin decizia administrativă din 29 aprilie 1992 sau, cel puțin, un teren echivalent, ținând cont de referirea la articolul 23 citat anterior.

32. Pe baza observațiilor de mai sus, Curtea consideră că decizia administrativă din 29 aprilie 1992 a comisiei județene reprezintă o creanță împotriva statului român ce ar putea fi considerată suficient de bine stabilită pentru a fi considerată drept “valoare patrimonială” și să necesite protecția articolului 1 al Protocolului nr. 1. Această decizie, care a devenit definitivă în cazul în speță prin respingerea acțiunii în anulare înaintată de F.R., nu a fost invalidată prin nicio decizie jurisdicțională ulterioară (*Manoilescu și Dobrescu* citată anterior, §§ 88 și 89).

33. În această privință, Curtea constată că reclamantul se plânge nu de o acțiune anume, ci mai degrabă de amestecul în dreptul său la respectarea bunurilor sale din cauza inacțiunii autorităților române și refuzului lor de a lua măsuri pentru a-i garanta restituirea efectivă a bunului, ceea ce se traduce într-o situație continuă (*Sabin Popescu împotriva României*, nr. 48102/99, § 51, 2 martie 2004, și *Manoilescu și Dobrescu* citată anterior, § 90).

Ținând cont de raportul de legătură dintre cerințele articolului 35 § 1 al Convenției referitoare la epuizarea căilor de atac interne și la respectarea termenului de șase luni și la faptul că acțiunea în anulare a titlului de proprietate eliberat de autorități unui terț nu este o cale de atac efectivă de epuizat atunci când obligația de a executa o hotărâre definitivă revine autorităților, Curtea nu ar putea concluziona că pronunțarea hotărârii din 14 septembrie 2001 a Curții de apel din Cluj a pus capăt situației continue în speță. În acest sens, ea constată că hotărârea citată anterior nu a anulat hotărârea din 22 ianuarie 1997 și nu a modificat în plus modalitatea de executare a obligației ce decurge

din respectiva hotărâre (*Sabin Popescu*, citat anterior, §§ 54 și 58-60, și *Mihai Iulian Popescu împotriva României*, nr. 2911/02, 29 septembrie 2005, §§ 30-32).

34. Curtea relevă că hotărârea din 22 ianuarie 1997 a tribunalului județean Maramureș nu a fost executată de autorități. O asemenea inexecuție reprezintă un amestec în dreptul reclamantului la respectarea bunurilor sale, care amintește prima frază a primului alineat al articolului 1 al Protocolului nr. 1 (*Mihai Iulian Popescu*, citat anterior, § 57). Rămâne de examinat dacă acest amestec este atribuibil autorităților și, dacă da, dacă era prevăzut de lege, dacă servea o “cauză de utilitate publică” și păstra un echilibru just între cerințele interesului general al comunității și imperativele de apărare a drepturilor fundamentale ale individului.

Curtea observă că din hotărârea din 14 septembrie 2001 a curții de apel din Cluj și din expertiza tehnică realizată în cadrul acestei proceduri, reiese că lui F.R. i s-a recunoscut un drept de proprietate asupra unei parcele de 3.000 m² din terenul în litigiu, astfel încât îi era permis reclamantului să ceară punerea sa în posesia parcelei rămase de circa 972 m² din acest teren. Având în vedere refuzul reclamantului de a cere punerea sa în posesia acestei parcele, Curtea nu ar putea considera autoritățile responsabile de neexecutarea hotărârii din 22 ianuarie 1997 în această privință.

35. În privința restului de teren la care reclamantul avea dreptul în temeiul hotărârii din 22 ianuarie 1997, Curtea constată că Guvernul nu a oferit niciun document care să dovedească demersurile autorităților pentru a pune efectiv reclamantul în posesia acestui teren. Ea consideră că în cazul în speță nu era vorba despre o imposibilitate obiectivă de a pune în execuție respectiva hotărâre, mai ales în măsura în care autoritățile erau ele însele responsabile că au atribuit același teren atât reclamantului cât și lui F.R., în

condițiile în care procedurile privind acest teren erau în curs, și că autorităților le revenea sarcina de a face demersuri pentru a clarifica situația deciziilor aparent concurente pe care trebuia să le execute.

Într-adevăr, fiecare stat contractant trebuie să se doteze cu un arsenal juridic adecvat și suficient pentru a asigura respectarea obligațiilor pozitive ce-i revin, Curtea neavând drept sarcină decât să examineze dacă în cazurile în speță măsurile adoptate de autoritățile române au fost adecvate și suficiente (*Ruianu împotriva României*, nr. 34647/97, § 66, 17 iunie 2003).

De altfel, presupunând că dispozitivul hotărârii din 22 ianuarie 1997 trebuie să fie citit în lumina considerațiilor care fac referire la articolul 23 al legii nr. 18/1991, Curtea constată că din dosar nu reiese că autoritățile ar fi propus reclamantului punerea în posesia unui teren echivalent, în conformitate cu dispozițiile acestui articol.

36. Curtea amintește că refuzând să execute hotărârea din 22 ianuarie 1997 a tribunalului județean Maramureș, autoritățile naționale au privat reclamantul de beneficierea dreptului său de proprietate asupra terenului în chestiune, cu excepția unei parcele de circa 972 m² de a cărei neexecutare nu sunt răspunzătoare, fără a-i oferi vreo explicație pentru acest amestec (*Sabin Popescu*, citat anterior, § 81).

37. Ea consideră că pe baza observațiilor de mai sus, Guvernul nu a oferit nicio justificare valabilă pentru amestecul cauzat de neexecutarea hotărârii din 22 ianuarie 1997; ea era deci arbitrară și privea încălcarea principiului legalității. O asemenea concluzie scutește Curtea de a mai căuta dacă s-a menținut un echilibru just între cerințele interesului general și imperativele apărării drepturilor individuale ale reclamantilor (*Metaxas împotriva Greciei*, nr. 8415/02, § 31, 27 mai 2004).

38. Prin urmare, în lumina celor de mai sus, Curtea consideră că în cazul în speță s-a încălcat articolul 1 al Protocolului nr. 1.

II. ASUPRA APLICĂRII ARTICOLULUI 41 AL CONVENȚIEI

39. În temeiul articolului 41 al Convenției,

“Dacă Curtea declară că a existat încălcarea Convenției sau Protocoalelor sale și dacă dreptul intern al Înaltei Părți contractante nu permite să se șteargă decât incomplet consecințele acestei încălcări, Curtea acordă părții vătămate, dacă este cazul, o reparație echitabilă”.

A. Dauna

40. Reclamantul cere 50.000 euro (EUR) cu titlu de daună materială și de daună morală pe care le-ar fi suferit, considerând că este privat de dreptul de a beneficia de bunul său de cincisprezece ani și că autoritățile l-au hîrțuit și l-au tratat cu dispreț.

41. Guvernul remarcă faptul că reclamantul nu a specificat sumele cerute pentru dauna materială și respectiv pentru dauna morală. Făcând referire la cauze similare soluționate de Curte (*Croitoru împotriva României*, nr. 54400/00, 9 noiembrie 2004, și *Mihai Iulian Popescu*, citat anterior), el relevă că, în orice caz, reclamantul nu a supus atenției acte doveditoare în sprijinul cererii sale și că suma cerută este excesivă.

42. Curtea amintește că o hotărâre de constatare a unei încălcări implică pentru statul pârât obligația juridică de a pune capăt încălcării și de a-i șterge consecințele astfel încât să restabilească pe cât posibil situația anterioară acesteia (*Metaxas* citat anterior, § 35, și *Iatridis împotriva Greciei* (reparație echitabilă) [GC], nr. 31107/96, § 32, CEDO 2000-XI).

43. Curtea a constatat, în cazul în speță, o încălcare a dreptului reclamantului la respectarea bunurilor sale din cauza neexecutării de către autorități, fără nicio justificare valabilă, a hotărârii din 22 ianuarie 1997 a tribunalului județean Maramureș, mai puțin în privința unei parcele de circa 972 m² de neexecutarea căreia nu sunt răspunzătoare. În acest sens Curtea relevă că în cazul în speță nu s-a constatat că executarea hotărârii din 22 ianuarie 1997 a devenit imposibilă din punct de vedere obiectiv. În aceste împrejurări, ea consideră că reconstituirea dreptului de proprietate a reclamantului asupra terenului la care avea dreptul în temeiul hotărârii din 22 ianuarie 1997, cu excepția parcelei de circa 972 m² mai sus menționată, ar pune reclamantul pe cât posibil într-o situație echivalentă cu cea în care s-ar fi aflat dacă cerințele articolului 1 al Protocolului nr. 1 nu ar fi fost încălcate.

44. Dacă statul pârât nu va trece la această execuție în termen de trei luni începând din ziua în care prezinta hotărâre va deveni definitivă, Curtea decide că va trebui să plătească interesatului, pentru dauna materială, o sumă ce corespunde valorii terenului respectiv. Ținând cont de informațiile de care dispune asupra pieței imobiliare locale, Curtea estimează valoarea actuală a terenului la 15.000 euro.

45. În plus, Curtea consideră că reclamantul a suferit un prejudiciu moral tocmai din cauza frustrării provocate de imposibilitatea de a se executa hotărârea pronunțată în favoarea sa și că acest prejudiciu nu este suficient de compensat printr-o constatare a încălcării.

46. În aceste împrejurări, pe baza ansamblului de elemente aflate în posesia sa și hotărând echitabil, așa cum o cere articolul 41 al Convenției, Curtea acordă reclamantului 2.000 euro cu titlu de prejudiciu moral.

B. Cheltuieli și taxe

47. Reclamantul nu a formulat nicio cerere cu acest titlu.

48. Conform jurisprudenței Curții, un reclamant nu poate obține rambursarea cheltuielilor și taxelor sale decât în măsura în care a cerut-o. Prin urmare, în cazul în speță, Curtea nu acordă reclamantului nicio sumă cu acest titlu.

C. Dobânzi moratorii

49. Curtea consideră adecvat să bazeze rata dobânzilor moratorii pe baza ratei dobânzii facilității de împrumut marginal a Băncii centrale europene majorată cu un procent de trei puncte.

DIN ACESTE MOTIVE, CURTEA, ÎN UNANIMITATE,

1. Declară cererea admisibilă;
2. Decide că s-a încălcat articolul 1 al Protocolului nr.1;
3. Decide
 - a) că statul pârât trebuie să execute hotărârea din 22 ianuarie 1997 a tribunalului județean Maramureș privind terenul în litigiu, cu excepția unei parcele de circa 972 m² de a cărei neexecutare autoritățile nu sunt răspunzătoare, în termen de trei luni începând din ziua în care prezenta sentință va deveni definitivă, în conformitate cu articolul 44 § 2 al Convenției;
 - b) că în cazul neexecutării, statul pârât trebuie să plătească reclamantului, în termen de trei luni începând din ziua în care prezenta sentință va deveni definitivă, în conformitate cu articolul 44 § 2 al Convenției, 15.000 euro (cincisprezece mii euro) pentru dauna materială, plus orice sumă ce ar putea fi datorată cu titlu de impozit;

- c) că în orice caz statul pârât trebuie să plătească reclamantului 2.000 (două mii euro) pentru prejudiciul moral;
 - d) că sumele respective se vor schimba în lei noi românești (RON) la rata de schimb din ziua plății;
 - e) că începând de la expirarea respectivului termen și până la plată, aceste sume se vor mări cu o dobândă simplă la o rată egală cu cea de împrumut marginal a Băncii centrale europene aplicabil în această perioadă, mărit cu un procent de trei puncte;
4. Respinge cererea de reparație echitabilă pentru restul.

Redactată în franceză, apoi comunicată în scris la data de 21 decembrie 2006 cu aplicarea articolului 77 §§ 2 și 3 al regulamentului.

Vincent Berger

Boštjan M. Zupancic

Grefier

Președinte